

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J\Junková Lydie\Lydie Junkova - Divka Mohla Zit.pdb

PDB Name: Lydie Junková-Dívka mohla žít
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lydie Junková-Dívka mohla žít

Byl to smutný příběh a váhám, zda ho mám vůbec vyprávět...Posedával jsem tehdy, v polovině září, na nízké zídce, lemuji zarostlou zahradu před hustým smrkovým lesíkem. Klátil jsem nohama, paty rytmicky narážely do polorozpadlého zdiva. Nudil jsem se. Avšak pouze do chvíle, než se objevila v zatáčce po mé pravé ruce. Sjížděla z mírného kopečku, nijak zvlášť rychle, ale vlasy jí vlály jako hnědočervený příval. Už z dálky vyhlížela pohledně; a což teprve zblízka! Až se mi zatajil dech, když mírně přibrzdila a stočila ke mně nakrátko sametový pohled mandlových očí. Líbila se mi, a jak, ale nesekočil jsem ze zídky, nevrhl se před kolo, nepadl jí k nohám. Místo abych podlehl náhlému popudu, jen jsem trpně přihlížel, jak znovu šlápla do pedálů, jak se ode mne vzdaluje. V podvečerním slunci ještě naposled zazářily mahagonové vlasy. Na rozloučenou... Nebýt mé zbabělé ostýchavosti, mé neschopnosti se rychle rozhodnout a jednat, mohla dodnes žít...

"Kolik bylo hodin, když projížděla kolem vás?" zeptal se stroze mladý, subtilně vyhlížející poručík. Stáli jsme oba před zídkou, já celý skleslý, on pozorný a podezíravý.

"Kolik? Asi půl sedmé, tak nějak," odpověděl jsem.

"Co jste tady vůbec dělal?"

"Co by! Někdy sem chodím, jen tak, na procházku."

"Sám!" štěkl poručík.

"A proč bych nemohl?"

"Viděl vás tady někdo?"

"Kdy?" Začínal mi jít na nervy s tou svou mladickou horlivostí.

"Ten večer!" Zřejmě pomalu ztrácel trpělivost, pokud vůbec nějakou měl.

"Nevím o nikom."

"Takže jste tu seděl sám, díval jste se jak to děvče přijíždí na kole a nechal jste ji projet. Ani jste se, podle vás, nehnul z místa!"

Byl skutečně protivný. "Co je na tom divného? Vy myslíte, že se vrhnu na každou hezkou dívku, která mi čirou náhodou přijde do cesty?"

"Takže vás nikdo neviděl. A vy - kromě toho děvčete - také nikoho."

Zavrtěl jsem už jenom hlavou. Unavoval mě. Najednou

jsem pocítil neuvěřitelnou tíseň, hrbila mi ramena, shýbala hlavu k zemi. Koutkem oka jsem zahlédl poručíkův upřený pohled.

"Uškrtl jste ji?" zašeptal sugestivně.

Podíval jsem se mu do očí, plály jakýmsi studeným, nazelenalým světlem, šla z nich až hrůza, z ničeho nic jsem měl pocit, že usínám...

"Takže ona jela kolem, neodolatelně vás přitahovala, vyskočil jste, běžel za ní, chytil řídítka..."

Jako bych tu scénu někde viděl: dívka seskočí s kola, já ji popadám za paži, pokouším se ji obejmout, ona se brání, ale má chtivost je silnější, táhnu ji pod smrček, stále bojuje, dá se do křiku. Chci ji umlčet, ale zaslechnu nějaký zvuk...

"Přiznáváte se?" syčí mi poručík do ucha a chytí mě za paži. V prstech má nečekanou sílu.

To neměl dělat. Tím stiskem mě vrátil do skutečnosti. Výtrhnu se mu. A náhle si jasně uvědomuji ten zvuk. "Slyšel jsem, že jede motorka!" vykřiknu.

"Najednou!" řekne poručík.

"Když mi ta dívka zmizela z dohledu, přelezl jsem zídku a -"

"A pročpak?"

"Prostě tamtudy vždycky chodím!"

"A dál?"

"Sotva jsem ušel pár metrů, zavrčela ta motorka." Pohlédl jsem vítězně na toho protivu. "A potom najednou zhasla."

Nakonec jsem jel s ním, abych podepsal výpověď. "Tím to ovšem pro vás nekončí!" ubezpečil mě.

To měl tedy pravdu. Ted' jsem se konečně vzchopil a vrátil jsem se k zídce. Na místo činu. Věděl jsem, že dívku našli v lesíku pár metrů od cesty. Jak to, že si nevšímli stop motorky? Prohlížel jsem si ten osudný smrček, dvě větve byly zlomené a visely zplihle k zemi. Kdo tady v okolí vlastní motorku? Horečně jsem přemýšlel. Napadli mě hned dva: jednak pošťák, ale to byl takový dobrácký starší strejda, vůbec nevypadal na to, že by přepadal osamělé dívky. A ten

druhý? Nějaký mladík, který pracoval poblíž na statku, jinak jsem o něm nic nevěděl. Proč si neověřili jejich alibi? Poblíž zapraskaly větve, podíval jsem se tím směrem, ale nic jsem neviděl. Nějaké zvíře se asi prodíralo křovím. Znovu jsem se sklónil, popošel jsem pár kroků, někde tu přece musí být stopy motorky! Už jsem tak věřil té své verzi, že jsem se spustil na všechny čtyři, abych propátral měkkou lesní půdu. Tady byly nějaké rýhy...

Něco těžkého mi prudce dopadlo na rameno, otočil jsem se, v šeru nade mnou obličej, stažený zuřivostí. "Co tady čucháš ! Myslíš si, že mě udáš?"

Silná paže mě zvedla do výšky a opět pustila na zem. Sotva jsem stál, jak se mi klepaly nohy. V tom obličejí byl vztek, ale taky strach a zoufalství, ty byly nebezpečnější.

"Já nikomu nic neřeknu!" kvíkl jsem zbaběle. Pokoušel jsem se jakž takž udržet ve vzpřímené poloze

"To ti akorát věřím!" Zvedl teď obě ruce, zrůdně velké prsty se křečovitě stahovaly, blížily se k mému krku.

"Ne!" vykřikl jsem. Ona asi také křičela, a proto musela umřít... "Ne!" zaječel jsem ze všech sil.

Neposlouchal mě. Prsty mě popadly za krk, vešel se do nich bez potíží, cítil jsem, jak se stahují, snažil jsem se je odtrhnout, ale neměl jsem šanci. Před očima mi zběsile zakroužila barevná kola, ztrácel jsem vědomí.

Probral mě ostrý výkřik, pak tupé bouchnutí. Sáhl jsem si na krk, prsty na něm nebyly. Otevřel jsem oči, mladík ležel na zemi, napůl omámený, poručík mu nasazoval pouta. "Můžete vstát?" zeptal se mě.

Bože, jak milý měl najednou hlas! Nabral jsem ztěžka dech a zachrčel.

"Máte štěstí, že jsem vám nevěřil," řekl a skoro se usmíval. "A že jsem se vám pověsil na paty."

Chtěl jsem mu poděkovat, ale nejdřív jsem ze sebe nevysoukal ani slovo. Zkusil jsem to znovu. "Stejně cítím vinu, že jsem ji nechal ujet," zasípal jsem s námahou..

Pohlédl na mě udiveně nazelenalýma očima, potom potřásl hlavou. "To bychom si mohli vyčítat spoustu věcí," řekl. "Počítejte s tím, že vás ještě pozveme jako svědka. Flašku mi nenoste!" uculil se. Pak odjel se svou kořistí a já jsem šel a přešel zidku. Věděl jsem, že už se na ni nikdy neposadím..